

Sygn. akt III KO 45/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **Ł. D.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 26 czerwca 2017 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 maja 2008 r., sygn. akt II AKa .../08, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 8 lutego 2008 r., sygn. akt III K .../07,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku Ł. D. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] przekazał do Sądu Najwyższego wniosek Ł.D. wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w [...] o sygn. III K .../07, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 maja 2008 r., sygn. akt II AKa .../08. Wniosek ten, po wezwaniu przez Sąd Najwyższy, uzupełniony został w piśmie skazanego z dnia 20 czerwca 2017 r. W piśmie tym Ł.D. wskazał, że w jego ocenie postępowanie w przedmiotowej sprawie powinno zostać wznowione z uwagi na szereg błędów popełnionych w toku procesu przez Sąd Okręgowy w [...], a to nieuwzględnienie braku śladów krwi denata na odzieży oskarżonego, niewłaściwą ocenę zeznań świadka Ł. N. oraz

wyjaśnień współoskarżonej E. R., błędne wnioski wyciągnięte z opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, nieuwzględnienie okoliczności, że pokrzywdzony żył po pobiciu i samodzielnie się przemieścił, nieuzasadnioną zmianę zarzutów z art. 158 § 3 k.k. na art. 148 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania, gdyż tak w oparciu o dyspozycję art. 118 § 1 k.p.k. potraktować należało pismo skazanego Ł.D. nadane w Areszcie Śledczym w [...] w dniu 16 maja 2017 r., jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59). Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (zob. odpowiednio w przedmiocie interpretacji pojęcia „oczywistej bezzasadności kasacji” postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2006 r., IV KK 330/06, R-OSNKW 2006, poz. 1822 oraz z dnia 22 października 2008 r., V KK 98/08, LEX nr 469197). Stosowanie wskazanego na wstępie przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także wtedy, gdy sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych zawartych w art. 540 k.p.k.,

art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) lub też wniosek w ogóle nie będzie zawierał okoliczności uzasadniających wszczęcie postępowania o charakterze nadzwyczajnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2015, II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15, LEX nr 1991152; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KO 78/16, LEX nr 2177099; z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 72/16, LEX nr 2165584).

Tego rodzaju sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Wprawdzie wnioskodawca nie odwołuje się do okoliczności, które były już przedmiotem rozpoznania w toku poprzednich postępowań o wznowienie, bowiem takiego wniosku do chwili obecnej nie składał, bezspornym jest jednak to, że w swoim wystąpieniu, a w tym również w piśmie uzupełniającym, nie wskazał na żadne okoliczności, które świadczyłyby o tym, że w sprawie pojawiły się nowe fakty lub dowody uzasadniające złożenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia o jakim mowa w art. 540 k.p.k. Skazany ograniczył się wyłącznie do kontestowania oceny dowodów dokonanej już przez sądy w postępowaniu merytorycznym. Tymczasem sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia Sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest uprawniony jedynie do zbadania, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., III KO 53/16, LEX nr 2202488). Warunków tych wniosek Ł.D. nie spełnia. Żadna ze wskazanych przez niego okoliczności nie ma charakteru „nowości”. Nie stanowi również podstawy wznowienia postępowania fakt prowadzenia początkowo postępowania przygotowawczego pod kątem zarzutu z art. 158 § 3 k.p.k. (postanowienie o przedstawieniu zarzutów Prokuratury Okręgowej w [...] z dnia 4 lipca 2007 r., V Ds. .../06/S, k. 577 akt III K .../07). Zgodnie z art. 314 k.p.k. jeżeli w toku śledztwa okaże się, że podejrzanemu należy zarzucić czyn nie objęty wydanym poprzednio postanowieniem o przedstawieniu zarzutów albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci lub też, że czyn zarzucany należy

zakwalifikować z surowszego przepisu, wydaje się niezwłocznie nowe postanowienie, ogłasza podejrzanemu i przesłuchuje się go. Wymogi te, przewidziane powołanym wyżej przepisem, zostały dopełnione (postanowienie o zmianie zarzutu z dnia 2 października 2007 r. – k. 1460, ogłoszone podejrzanemu w dniu 3 października 2007 r. oraz przeprowadzone w tym samym dniu przesłuchanie – k. 1469-1472).

Wydając niniejsze postanowienie Sąd Najwyższy rozważył także, czy przepis art. 545 § 3 k.p.k. mógł zostać w tej sprawie zastosowany skoro skazany złożył wyłącznie wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a więc nie wchodziła w grę możliwość rezygnacji z wyzywania go do usunięcia braku formalnego wniosku w zakresie przymusu adwokacko – radcowskiego (art. 545 § 2 k.p.k.). Wnioskując wszelako na zasadzie *a maiori ad minus* możliwość taką należy dopuścić, bowiem wyznaczenie obrońcy z urzędu, przy oczywistej bezzasadności samego wniosku o wznowienie, byłoby przecież bezprzedmiotowe. Skoro więc można wydać decyzję ostateczną (o odmowie przyjęcia wniosku z uwagi na jego oczywistą bezzasadność) bez podejmowania czynności określonych w art. 120 § 1 k.p.k., to tym bardziej dopuszczalne jest takie rozstrzygnięcie – przy spełnieniu warunku „oczywistej bezzasadności wniosku” – w sytuacji, gdy wyzywanie do usunięcia braku formalnego wniosku i tak nie mogłoby mieć zastosowania.

Reasumując, we wniosku skazanego – będącego przedmiotem obecnego rozpoznania – nie zostały wskazane żadne okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Wniosek ten nie zawiera także sygnalizacji obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Uwzględniając powyższe, a więc oczywistą w tym układzie bezzasadność wniosku, należało orzec jak na wstępie.

Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.

